

Thư Tết gửi bạn thơ Đỗ Nghê ở SG.

Tôi gặp trở ngại khi nói chuyện. Mỗi lần nói là mỗi lần thở dốc. Vì vậy tôi mượn blog này để gửi về bạn những lời chúc Tết, dù muộn màng, của một người bạn cũ xa quê nhà gần cả nửa thế kỷ.

Trước hết cảm ơn bạn hiền đã có lòng lo lắng cho kẻ này. Bạn bè nhìn tấm hình của tôi mới chụp mà nhỏ nước mắt. Tôi cảm ân mà chẳng buồn. Bởi ít ra bạn bè còn thương, chứ ghét thì làm gì mà động lòng tri âm tri kỷ. Tôi muốn để bạn đừng lo, chứng tỏ là tôi vẫn còn khỏe mạnh bằng cách post cả chồng Thư Quán Bản Thảo mà tôi vừa in xong, để các bạn thấy rằng hai cánh tay tôi vẫn còn đủ sức để cất những chồng giấy mấy trăm tờ hay những cuốn sách dày cộm.

Chính nhờ cái máy cắt bằng tay này mà tôi biết mình vẫn còn mạnh. Như sáng sớm này, muốn tập thể thao, tôi chạy từ dưới basement lên nhà trên ít nhất là mười lần.

Quên nói là phần thể thao của tôi sáng nay là mấy cuốn sách của Đặng Tiến: Vũ trụ Thơ I và II. Đừng hỏi tôi in làm gì cho phí công phí sức phí cả tiền bạc, lúc mà tôi muốn tẩy trần tất cả. Nhưng họ làm sao biết là tôi đi tìm niềm vui., Mà niềm vui đâu phải nằm ngửa để có kẻ mang khay tới hầu. Niềm vui là do mình tạo nên, do mồ hôi mình đổ xuống. Dù nhọc nhằn nhưng mồ hôi kia vẫn lóng lánh vàng.

Tôi vẫn đủ khả năng để kéo trì cán dao nặng trĩu. Tôi còn đủ kiên nhẫn để bỏ từng cuốn báo vào phong bì, và dán tem, rồi mang đi gửi ở bưu điện.

Sáng nay chàng đẩy chiếc xe chở báo TQBT gửi đến mười phương

Nàng bưu điện chào chàng bằng nụ cười hết xẩy

Bà khách hàng đứng bên hỏi chàng ông gửi gì nhiều vậy

Chàng hãnh diện trả lời, tôi gửi sách của tôi

Vâng thưa bà, tôi là một nhà văn !!!

Xem bà ta rất cảm phục vô ngần !

2.

Thứ hai là cảm ơn bạn về bài thơ Dán tặng tôi:

Dán

tặng THT

Không dán etiquette
Cho một bé sơ sinh
Mà dán cả đất, trời (*)
Nói liền tình bè bạn
Nói liền những tấm lòng
Yêu đất nước quê hương
Dán tương lai dĩ vãng
Cho lành bao vết thương...!
Đỗ Nghê

Nhưng Dán so với bạn, tôi đâu có thắm tháp gì. Tôi dán cho tuổi già Càng ngày bạn bè càng rời rụng dần. TQBT in ra, gởi đi, bị trả lại nhiều. Buồn lắm bạn ơi...

Còn với bạn thì khác. Bạn dán cho tương lai. Những bé sơ sinh của một thời mà bạn buộc vào etiquette: *Anh đã không quên buộc etiquette vào tay em/ Em được dán nhãn hiệu từ giây phút ấy (trích Thư cho bé sơ sinh)* hoặc những đứa bé mà bạn đã cứu chữa, giờ đã thành người lớn, đang dâng tràn sức sống.

Một trong những đứa bé ấy là cháu TQT. Năm 1978 cháu mới 5 tuổi. Một hôm được mẹ chở đi bằng xe đạp. Vô ý cả bàn chân của cháu bị kẹt vào chân cạy bánh xe, khiến cả bàn chân bị thương tích nặng. Y. hối hả mang con vào phòng cấp cứu tại bệnh viện nhi đồng. Thời bao cấp, bệnh nhân la liệt, tìm một bác sĩ đâu phải là dễ. Y. nói với cô y tá: Xin cho tôi gặp BS Đỗ Hồng Ngọc – trưởng phòng cấp cứu – Chị là ai ? – Tôi là vợ của Trần Hoài Thư. Chị cứ nói là Trần Hoài Thư bác sĩ sẽ biết ngay. Cô y tá vào trong. Một lát, bạn ra và tận tình cứu chữa cháu trong khi không có tôi bên cạnh.

Bây giờ cháu TQT cũng noi theo bác Đỗ Hồng Ngọc: Vừa là Y sĩ, vừa nhà thơ. Và họa sĩ. Bức tranh sau đây là một chứng minh: Một cây con sắp nhú mầm. Chung quanh là những bánh xe luân hồi ngày đêm chuyển vận.. Và cây mẹ cây cha thì đầy quả trái , lá bông xum xuê.

Sự hình thành của một con người có khác chi. Chì khác là nguồn lộc ấy chỉ đến từ nhưng tâm hồn biết yêu cái đẹp chứ không đến từ cõi ô trọc này,. Đó là từ người thi sĩ phải không ?

FEBRUARY 23, 2021
TRAN HOAI THU

Nguồn: <https://i0.wp.com/tranhoaitu42.com/wp-content/uploads/2021/01/cay.jpg?ssl=1>

www.vietnamvanhien.org

